

एकदा एखादी गोष्ट करायची ठरवावी आणि आपोआप संपूर्ण विश्वच जणू ती गोष्ट व्हावी म्हणून आपल्याला मदत करते असे सुलेखाचे होत गेले आणि काही न कळता ती माद्रिद एअरपोर्टवर पोचली देखील. भारतातील मंडळी अगोदरच तिची वाट पाहत होती. धवल, निमिषा, किरण, राहूल, कौस्तुभ आणि मनाली सगळे तिला जवळ जवळ पाच वर्षांनी भेटत होते. बाप रे केवढा बदल? धवल चे केस सगळे गायब, तर किरणचे बरेचसे पांढरे. निमिषा पक्की काकूबाई, पण मनाली एकदम फॉर्ममध्ये होती कॉलेजमध्ये पोट्या असलेला राहूल एकदम डूड झाला होता. राहता राहिला कौस्तुभ, त्याला तर सुलेखा ओळखूच शकली नाही. भेटल्या भेटल्या त्यांच्या गप्पा मात्र अशा सुरु झाल्या कि काहीच बदलले नव्हते. सगळ्यांचे स्वभावही अगदी तसेच होते. एकमेकांची खेचणे, टोप्या घालणे अगदी तसेच सुरु होते. ह्या सगळ्यात सुलेखा अगदी रंगून गेली.

पहिल्याच संध्याकाळी खास spanish tapas चे जेवण झाल्यावर पारंपारिक फ्लामेंको नृत्य पाहायला सगळे गेले. गूगलवरून एक मस्त असा ट्रेकिंग स्पॉट शोधून काढला होता, तिकडे सकाळी प्रयाण झाले. साधारण दोन तास डोंगर चढून वरतीच पोचल्यावर तिकडेच तंबू टाकून दुसऱ्या दिवसापर्यंत ते राहणार होते. त्यानंतर मात्र सगळ्यांचा मूडनुसार पुढचा प्लान ठरवायचा असे ठरले होते. हसत खेळत हळू हळू सगळे डोंगरावर पोचले. वयाचा परिणाम मात्र चांगलाच जाणवत होता आणि इतकी वर्षे जिम ला न गेल्याचाही. रात्री शेकोटी करून गप्पा मारताना निमिषाने त्या सिंहगडाच्या ट्रेकची आठवण काढली. "तुला आठवते का सुलेखा, मी त्या दिवशी मी इतकी घाबरले होते रात्री. मी आधी बाहेरच्या बाजूला झोपले होते, पण नंतर कौस्तुभला सांगून तुझ्या शेजारी झोपायला आले. रात्री कोल्हेकुई ऐकू आली आणि घाबरून मी आपला तुझ्या अंगावर हात टाकला." सुलेखा हे ऐकून एकदम निःशब्दच झाली. इथे ट्रीपला येताना ज्या प्रसंगाची आपण एवढी आठवण काढली तो असा होता? म्हणजे कौस्तुभ आणि आपल्यामध्ये असे काहीच झाले नव्हते?

रात्री तंबूमध्ये सुलेखाला झोपच लागेना. इथे येण्याचे ठरवताना जे जे विचार आले त्याची तिने उजळणी सुरु केली. आपले आयुष्य एकसुरी झाले आहे, त्यातील चार्म संपला आहे असे तिला वाटत होते. पण आत्ता ह्या सगळ्या मंडळींशी गप्पा मारताना नवीन सांगण्यासारखे असे कितीतरी विषय तिच्याकडे होते, हे तिचे तिलाच लक्षात आले. प्रत्येक सुरामध्येही अनेक श्रुती दडलेल्या असतात, त्याप्रमाणे एकसुरी वाटणार्या आयुष्यातही अनेक पैलू असतातच. जसा एखादा निष्णात गायक एकेक सुर घेऊन त्याची वाढ करून दाखवतो, त्याप्रमाणे आपल्या आयुष्यातल्या सुरांच्या ताना करणे आपल्याच हातात असते. वयानुसार, आयुष्यातल्या टप्प्यानुसार सुर बदलणारच. पण त्यात चार्म परत येत नाही म्हणून एक प्रकारे नवऱ्याला आणि मुलांना आपण जबाबदार ठरवतो, हे चुकीचेच आहे. नवऱ्याने केलेले स्पर्श हे आश्वासक नसून त्यात केवळ शारीरिक देवाण घेवाण होती असे ठरवताना, त्याने अनेक गोष्टींपासून नकळत आपल्याला प्रोटेक्ट केले होते हे आपण विसरतो. मगाशी मनाली म्हणाली कि पुरुषांना सगळ्या गोष्टी बोलून दाखवता येत नाहीत, किंबहुना अनेक गोष्टी ते मुद्दामून बोलत नाहीत, तेवाच सुलेखाच्या लक्षात आले की अशा कितीतरी गोष्टी असतात ज्यांसाठी आपण नवऱ्याला गृहीत धरून चालतो, आणि

तो ते बोलूनही दाखवत नाही. त्यातल्या अनेक गोष्टी तर अशा असतात ज्या त्याच्याही लक्षात आलेल्या नसतात. आपण मात्र स्वतः केलेली प्रत्येक गोष्ट जरी नवऱ्याला सांगत नसलो तरी स्वतःच्या मनाला सांगतच असतो.

तिच्या सगळ्या मित्र मैत्रिणींनी आपापले आयुष्य वेगळ्या वाटेने नेले होते आणि प्रत्येक जण वेगवेगळ्या गोष्टींसाठी धडपडत होता. दुःख, त्रास सर्वांनाच होते पण प्रत्येक जण कूठल्या न कूठल्या छोट्याश्या गोष्टीत आनंद घेत होता. मनाली फिटनेस फ्रीक होती, पण तिचा आनंद डाएटिंग केल्यानंतरही तिचा मुलगा जेव्हा रात्री तिला आइस क्रीम आणून देतो ते खाण्यातच होता. धवल खूप मोठा, श्रीमंत बिल्डर झाला होता, पण त्याचा आनंद हाच होता कि स्वतःचा धंदा असल्याने दुपारी तासभर झोप घेणे त्याला शक्य होते. आपणही आपला आनंद अशा छोट्या गोष्टींमध्ये शोधला तर एकेक एकेक आनंद दिसू लागतील असे सुलेखाच्या लक्षात आले आणि तिला तसे ते दिसूही लागले.

उत्साहाने ती सकाळी लवकर उठली आणि कॅम्पफायरवरच ब्रेकफास्ट करू लागली. येताना माद्रीदला त्यांनी सगळी खरेदी केली होती पण मग तिच्या लक्षात आले कि तिला स्वतःला ओम्लेटवर चेडर चीज लागते ते मात्र नव्हते. पण मागून कौस्तुभ आला आणि त्याने त्याच्या bagमधून चेडर चीज काढून दिले. अभयने त्याला मेसेज करून त्याची आठवण करून दिली होती. आपल्याला स्पेन मध्येही हवे तसे आम्लेट मिळू शकते ह्या छोट्याशा आनंदांनी ती सुखावून गेली आणि ह्यापुढे अशाच प्रत्येक छोट्या गोष्टीत आपला आनंद शोधावा असे तिने ठरवले. What is missing ह्या प्रश्नाचे उत्तर शेवटी तुझे आहे तुजपाशी हेच आहे.